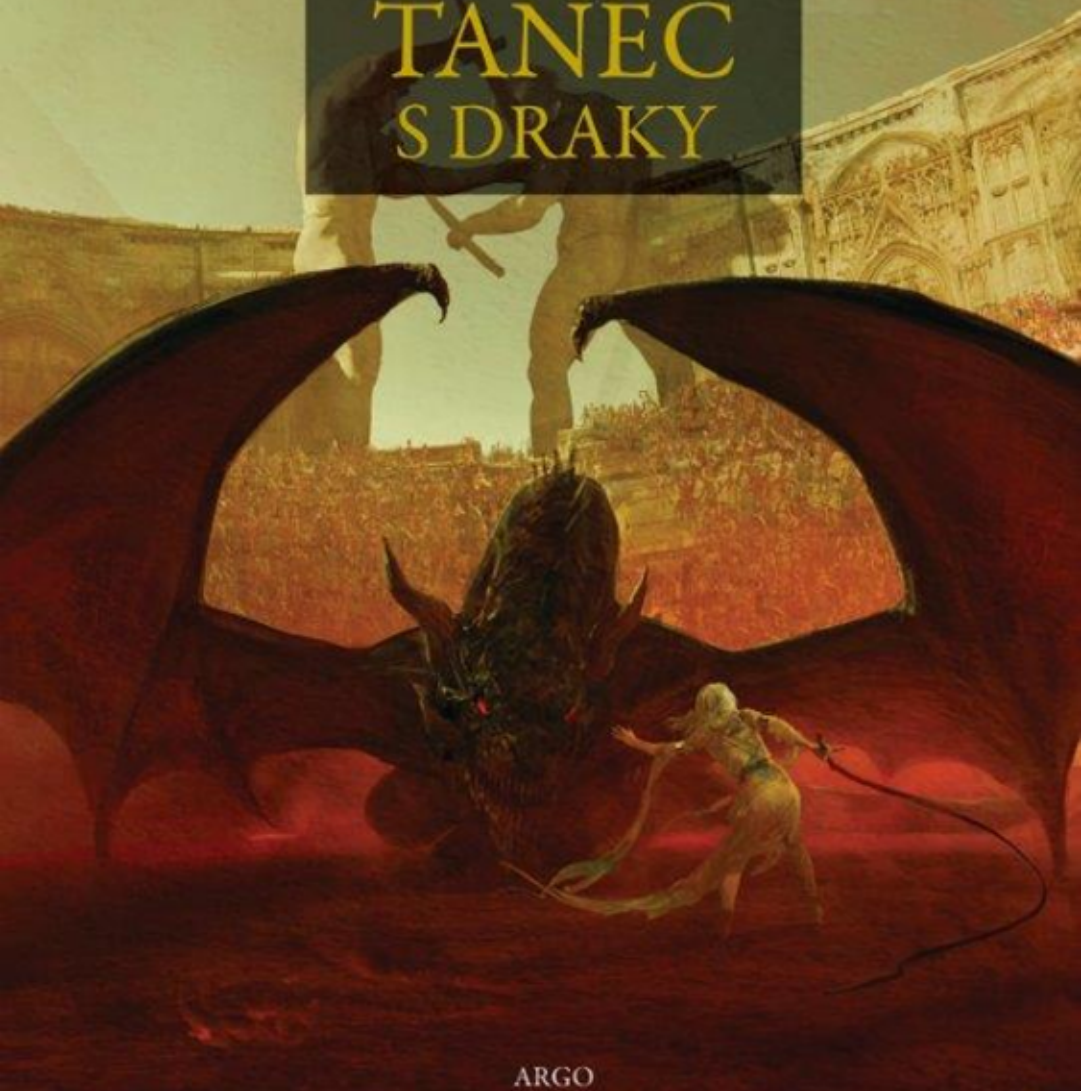

GEORGE R. R.
MARTIN

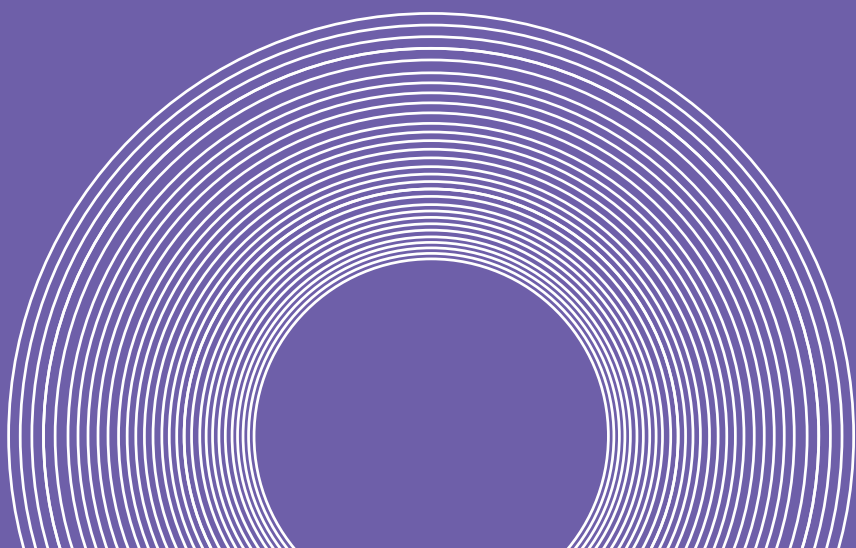

TANEC
S DRAKY

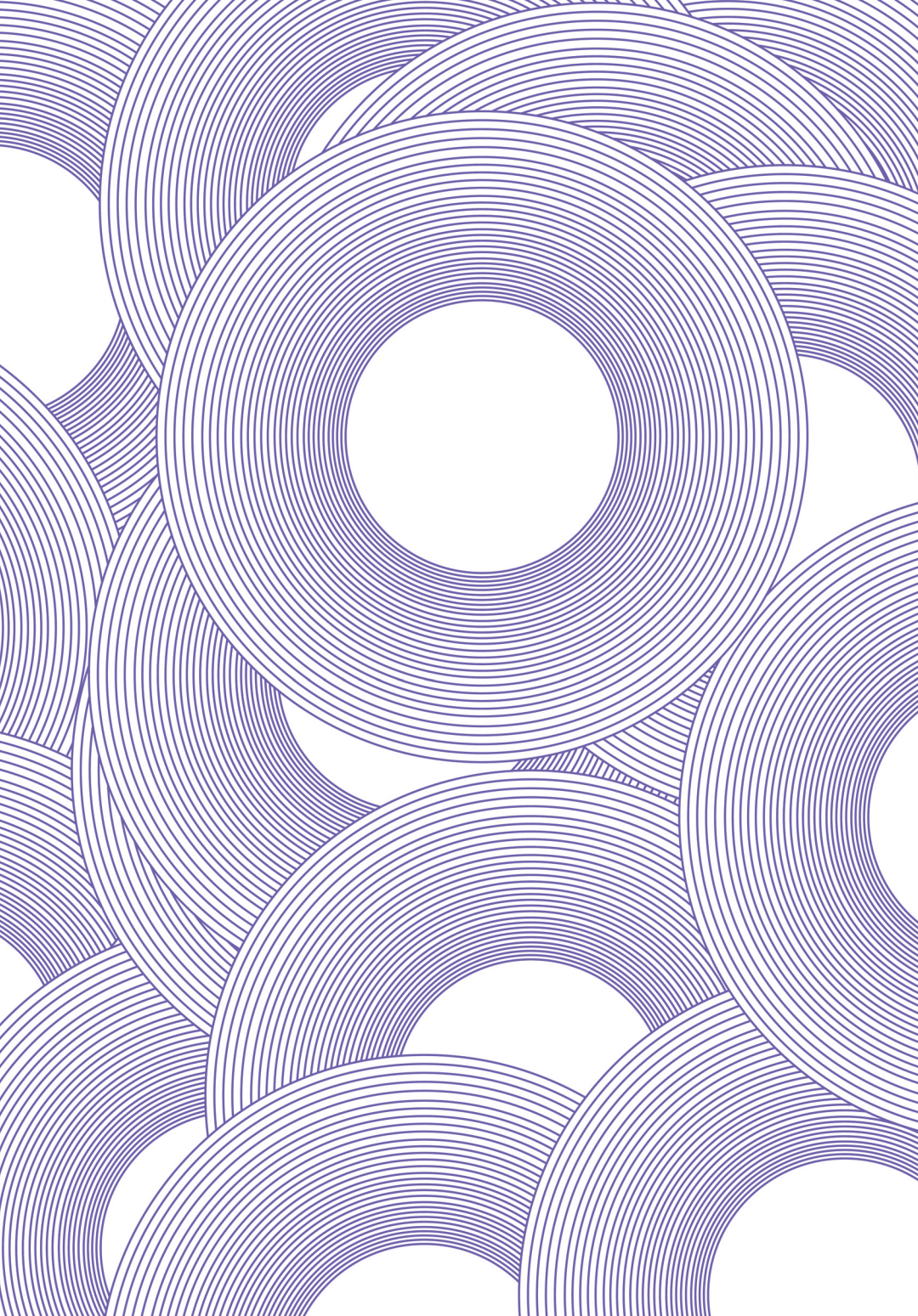

ARGO

ARGO

PÍSEŇ LEDU A OHNĚ
KNIHA PÁTÁ

GEORGE R. R.
MARTIN

TANEC

↔↔↔S↔↔↔

DRAKY

ARGO

Přeložila Dominika Křestánová

Czech edition © Argo, 2019

George R. R. Martin © 2011

Translation © Dominika Křestánová 2019

Maps Copyright © 2011, 2014 by Jeffrey L. Ward

Převod části jmen a názvosloví byl pořízen s přihlédnutím k překladu

Písně ledu a ohně Hany Březákové, vydavatelství Talpress.

ISBN 978-80-257-2815-4 (váz.)

ISBN 978-80-257-2845-1 (e-kniha)

~

table je pro moje fanoušky

~

pro Lodley, Treblu, Stega, Poda,
Caress, Yagse, X-Raye a Mr. X,
Kate, Šatáju, Mormonta, Miche,
Jamicho, Vanessu, Ro,
pro Stubbyho, Louise, Agravaine,
Werta, Malta, Jo,
Mouse, Telisiane, Blackfyrea,
Bronna Stonea, Coyote's Daughter,
a všechny ostatní šílence a divoké ženy
z Bratrstva bez korouhví

pro moje mágy webových stránek
Elia a Lindu, bandu lords of Westeros,
Winter and Fabio of WIC,
a Gibbs of Dragonstone, kteří to všechno rozpoutali

pro muže a ženy ze španělské Ašaje,
kteří nám zpívali o medvědovi a krásné panně,
a pro skvělé fanoušky z Itálie,
kteří mi dali tolik vína,
pro moje čtenáře ve Finsku, v Německu,
Brazílii, Portugalsku, ve Francii a v Nizozemsku
a ve všech ostatních dalekých zemích,
kde jste čekali na tenhle tanec,

a pro všechny přátele a fanoušky,
s nimiž se teprve setkám

díky za vaši trpělivost

POZNÁMKA K CHRONOLOGII

Vím, že mezi knihami uplynul nějaký čas. Proto by možná nebylo od věci pár připomenutí.

Kniha, kterou držíte v ruce, je pátým svazkem *Písně ledu a ohně*. Čtvrtým svazkem byla *Hostina pro vrány*. Tato kniha ale není jejím pokračováním v obvyklém smyslu slova, ale spíš jejím soupутníkem.

Jak *Tanec*, tak *Hostina* sleduje události bezprostředně následující po třetím svazku série, *Bouři mečů*. Zatímco *Hostina* se soustředí na události odehrávající se v Králově Přístavišti a jeho okolí, na Železných ostrovech a dole v Dorne, *Tanec* nás zavádí na sever do Černého hradu, na Zed' (a za ni) a přes úzké moře do Pentosu a Otrokářského zálivu, kde dál sleduje osudy Tyriona Lannistera, Jona Sněha, Daenerys Targaryen a všech dalších postav, s nimiž jste se nesetkali v minulém díle. Tyto dvě knihy tedy nenásledují po sobě, ale jsou spíš souběžné, odlišují se spíš geograficky než chronologicky.

Ale jen do určitého bodu.

Tanec s draky je delší kniha než *Hostina pro vrány* a pokrývá delší časové období. Ve druhé části tohoto svazku se začnou znovu vynořovat postavy z *Hostiny pro vrány*. Což znamená přesně to, co jste si už domysleli: příběh se posunul za časový rámec *Hostiny pro vrány* a oba proudy se opět spojují do jednoho.

Následovat budou *Vichry zimy*. V nichž, jak doufám, se opět budou všichni trást pohromadě...

George R. R. Martin
duben 2011

PROLOG

Noc byla prosycená lidským pachem. Varg se zastavil pod stromem a zavětřil, šedohnědou srst skvrnitou stíny. Kvílení větru vanoucího z borovic k němu zanesl pach lidí a s ním slabší vůně, mezi nimiž rozeznával lišku a zajíce, tuleně a jelena, dokonce i vlka. I to byly lidské pachy, jak věděl, smrad starých kůží, mrtvých a zhořklých, přehlúšený silnějším pachem kouře, krve a hniloby. Pouze lidé stahovali kůže z jiných tvorů a nosili jejich srst a chlupy na sobě.

Vargové se na rozdíl od vlků lidí nebojí. V břiše se mu svářela nenávist s hladem. Hrdelním zavrčením přivolał svého jednookého bratra a malou proradnou sestřičku. Dal se do běhu mezi stromy a jeho smečka se držela za ním. Také oni ten pach zachytili. Běžel, a protože viděl i jejich očima, zahlédl vepředu sám sebe. Z dlouhých šedých čelistí jim všem stoupaly teplé bílé obláčky dechu, led mezi drápy byl ztvrdlý na kámen, ale byli na lovu a před sebou měli kořist. *Maso*, pomyslel si varg. *Maso*.

Osamocený muž byl chabý protivník. Velký a silný, s bystrými očima, ale uši měl hluché a k pachům byl úplně slepý. Jeleni a losové a dokonce i zajíci byli rychlejší a medvědi a kanci se uměli bránit zuřivěji. Zato muži ve smečce byli nebezpeční. Jak se vlci blížili ke kořisti, zaslechl varg zakvílení mládeže, křupání krusty včerejšího sněhu pod neohrabanými lidskými tlapy, chřestění kožených plátů a dlouhých šedých drápů, které muži nosili s sebou.

Meče, zašeptal jakýsi hlas v jeho nitru. *A kopí.*

Na stromech vyrašily ledové tesáky a teď se na ně cenily z holých hnědých větví. Jednooký se prodíral podrostem, až se sníl rozletoval kolem. Zbytek smečky se pustil za ním. Do kopce a ze svahu dolů, dokud se před nimi les nerozevřel a neviděli je. Jedno byla žena. Uzlíček zabalený v kožešině, který držela v náruči, bylo její mládě. *Ji nechte nakonec*, zašeptal hlas, *nebezpeční jsou ti samci*. Hlasitě na sebe pokřikovali, jak měli muži ve zvyku, ale varg cítil jejich strach. Jeden měl dřevěný zub stejně vysoký, jako byl on sám. Mrštil jím, ale ruka se mu třásla a zub přeletěl nad nimi.

Pak se do nich smečka pustila.

Jeho jednooký bratr srazil vrhače zubu pozpátku do závěje, a ačkoli se bránil, rozerval mu hrdlo. Jeho sestra se nenápadně prosmykla za druhého muže a zaútočila zezadu. Žena s mládětem tudíž zbyla jemu.

I ona měla zub, malý, vyrobený z kosti, ale upustila ho, jen co jí vargova čelist sevřela nohu. Při pádu si přitiskla to své ukřižované mládě těsněji k tělu. Pod kožešinami byla kost a kůže, ale cecky měla nalité mlékem. Nejsladší maso mělo mládě. Vlk schoval pár chutných soust bratrovi. Zmrzlý sníl kolem mrtvol, jimiž se smečka spokojeně ládovala, se zbarvil růžovými a rudými odstíny.

O mnoho leguí odsud, v hliněné chatrči s doškovou střechou, otvorem nad ohništěm a podlahou z udusané země, se Varamyr zachvěl, zakašlal a olízl si rty. Oči měl rudé, rty rozpraskané a hrdlo na prach vyschlé, ale ústa mu plnila chuť krve a tuku, jakkoli nafouklé břicho volalo po jídle. *Dětské maso*, pomyslel si a vzpomněl si na Bobka. *Lidské maso*. Opravdu klesl tak hluboko, že lační po lidském masu? V duchu bezmála slyšel Haggonovo bručení. „Lidé můžou jíst maso zvěře a zvěř zase to lidské, ale aby člověk jedl lidské maso, to je zvrácenost.“

Zvrácenost. To bylo Haggonovo oblíbené slovo. *Zvrácenost, zvrácenost, zvrácenost*. Krmit se lidským masem byla zvrácenost, pářit se ve vlčí podobě s vlčicemi byla zvrácenost a nejhorší zvrácenost ze všech bylo vetřít se do těla jiného člověka. *Haggon byl slaboch, bál se své vlastní moci. Zemřel osamělý a v slzách, a já z něj vyvrval jeho druhý život*. Varamyr si osobně pochutnal na jeho srdci. *Naučil mě toho spousty, a jeho poslední lekce byla, jak chutná lidské maso*.

To však byl vlkem. Lidskými zuby ještě nikdy lidské maso neokusil. Ovšem nijak tu hostinu smečce nezazlival. Vlci byli stejně vyhladovělí jako on, vyzáblí, zmrzlí a hladoví, a tahle kořist... *dva muži a žena s děckem v náruči*,

prchali od porážky a našli smrt. Tak či onak by dlouho nevydrželi, dostal by je mráz nebo hlad. Takhle to měli lepší, rychlejší. Milosrdnější.

„Milosrdnější,“ opakoval nahlas. Hrdlo měl rozbolavělé, ale bylo příjemné slyšet lidský hlas, byť to byl jeho vlastní. Vzduch páchl vlhkem a plísní, země byla tvrdá a studená a oheň vydával víc kouře než tepla. Přesunul se k plameni, jak nejbliž se odvážil. Střídavě se trásl a kašlal a v boku s otevřenou ránou tepala palčivá bolest. Kalhoty mu až ke kolenům nasákly krví, která už stihla zaschnout do tvrdé hnědé krusty.

Kudlačka ho varovala, že by se to mohlo stát. „Sešila jsem to, jak nejlíp to šlo,“ řekla, „ale musíš odpočívat, dokud se rána nezahojí, jinak by mohla znovu prasknout.“

Kudlačka byla z jeho společníků poslední, bojovnice silná jako houžev, ošlehaná větrem a samá vráska a bradavice. Všichni ostatní je cestou opustili. Jeden po druhém se buď opozdili, nebo vyrazili napřed po svých, ať už do svých starých vesnic, k Mlčavě, do Krušnobřeží, nebo vstříc osamělé smrti v lesích. Varamyr nevěděl, co se s nimi stalo, a ani ho to nezajímalo. *Měl jsem si někoho z nich vzít, dokud byla příležitost. Jednoho z dvojčat nebo toho bromotluka s jizvami ve tváři nebo toho mladého zrzka.* Měl ale strach. Někdo z nich si mohl domyslet, co se děje. Pustili by se do něj a zabili by ho. A navíc mu tehdy zněla v uších Haggonova slova, takže promarnil šanci.

Po bitvě se jich lesem prodíraly tisíce, hladoví a vystrašení prchali před krveprolitím, které na ně dopadlo u Zdi. Někteří mluvili o tom, že se vrátí do svých opuštěných domovů, další uvažovali o druhém výpadu na bránu, ale většinou byli ztraceni a neměli ponětí kam zamířit a co dělat. Unikli černým pláštům vran a rytířům v šedé oceli, ale v patách jim byl vytrvalejší nepřítel. S každým dnem za nimi zůstávalo víc a víc mrtvol. Někteří umírali hladem, jiní zimou, další na nemoci. A jiné povraždili ti, kdo bývali jejich bratry ve zbrani, když ještě pochodovali s Mancem Nájezdníkem, králem za Zdí, na jih.

Mance padl, sdělovali si ti, kdo přežili, zoufalými hlasy. *Mance zajali, Mance je mrtvý.* „Harma je mrtvá a Mance chytili, zbytek se rozutíkal a nás nechali na holičkách,“ tvrdila Kudlačka, když mu zašívala ránu. „Tormund, Plakač, Šestikožec a všichni ti chrabří jezdci, kde je jim teď konec?“

Ona mě nezná, uvědomil si Varamyr tehdy, *a jak by ostatně mohla?* Bez svých zvířat nevypadal jako mocný muž. Já byl Varamyr Šestikožec, který jídal

s Mancem Nájezdníkem. Jméno Varamyr si dal, když mu bylo deset. *Jméno hodné lorda, jméno pro hrdinu písní, vznešené a broživé.* I tak ale utíkal před vránami jako vyděšený králík. Strašlivý lord Varamyr se ukázal jako zbabělec, ale protože by nepřenese přes srdce, aby to takhle bojovnice věděla, řekl jí, že se jmenuje Haggon. Později přemítal, proč mu ze všech jmen, která mohl pronést, přišlo na jazyk právě tohle. *Snědl jsem jeho srdce, pil jsem jeho krev, a přesto mě nepřestává pronásledovat.*

Jednoho dne k jejich prchající skupině přiválal v lesích jezdec na vyzáblém bílém koni a křičel, ať se všichni vydají k Mličnici, kde Plakač sbírá bojovníky a chce překročit Most lebek a dobýt Stínovou věž. Mnoho mužů šlo za ním, ještě víc zůstalo. Později obcházel táborové ohně podmráčený válečník samé kožešiny a jantar a přesvědčoval ty, kdo přežili, aby se pustili na sever a ukryli se v thennském údolí. Proč si myslel, že tam budou v bezpečí, když odtud uprchli i místní, to se Varamyr nedozvěděl, ale stovky lidí se k muži přidaly. Další stovky odešly s lesní čarodějnici, která prý měla vidění flotily lodí, které přijedou odvézt svobodný lid na jih. „Musíme najít moře,“ volala Matka Krtice, a její stoupenci se pustili na východ.

Být o něco silnější, šel by býval s nimi. Šedé, studené moře bylo ale daleko a on věděl, že by k němu živý nedorazil. Zemřel a umíral devětkrát a takhle smrt už bude skutečná. *Plášť z veverčích kůže, vybavil si, on mě bodl kvůli plášti z veverčiny.*

Jeho majitelka byla mrtvá, temeno měla roztříštěné na krvavou kaši s bílými kousky kostí, ale její plášť vypadal tlustý a teplý. Sněžilo a o své vlastní pláště přišel u Zdi. Kožešiny na spaní, vlněné spodky, boty s beránkem a teplé rukavice, zásoby medoviny a ukořistěného jídla, prameny vlasů upomínající ho na ženy, se kterými sdílel lože, dokonce i zlaté kruhy na paže, které dostal od Mance, všechno bylo pryč, nadobro ztracené. Shořel jsem a zemřel a pak jsem utíkal, napůl šílený hrůzou a bolestí. Při té vzpomínce se neubráníl studu, ale nebyl zdaleka jediný. Utíkali i další, stovky a tisíce lidí. Bitva byla prohraná. Jakmile se objevili rytíři, v ocelové zbroji nepřemožitelní, dalo se jen utéct, nebo zemřít. Kdo zůstal a postavil se jim, toho zabili.

Smrti ale tak snadno neutečeš. A tak, když v lese narazil na mrtvou ženu a poklekl, aby z ní stáhl plášť, všiml si toho kluka teprve, když vyskočil z úkrytu, vrazil Varamyroví do boku dlouhý nůž a vytrhl mu plášť z prstů.

„Byla to jeho matka,“ prozradila mu Kudlačka později, když už byl kluk ten tam. „Ten plášť byl její, a když viděl, že jí ho kradeš...“

„Byla mrtvá,“ namítl Varamyr a zaťal zuby, když se mu do masa zabodla jehla. „Někdo jí rozbil hlavu. Někdo z těch vran.“

„Vrána ne. Tvrdonožci. Já to viděla.“ Stáhla okraje rány k sobě. „Jsou to divousové, a kdo je teď zkrotí?“ *Nikdo. Jestli Mance padl, je se svobodným lidem konec.* Thennové, obři, Tvrdonožci, ta sběr s opilovanými zuby z jeskyní, lid ze západního pobřeží s kostěnými vozy... s těmi všemi je konec. Dokonce i s vránami. Sami o tom ještě nemají potuchy, ale zahynou spolu s ostatními, mizerové v černých pláštích. Nepřítel se blíží.

V hlavě mu zazněl Haggonův chraplavý hlas: „Zemřeš tuctem smrtí, chlapče, a každá z nich bude bolet... ale až nadejde skutečná smrt, znovu se probudíš k životu. Ten druhý život je prý snazší a sladší, jak jsem slyšel.“

Varamyr Šestikožec se už záhy přesvědčí, jestli je to pravda. Cítil dech smrti v kyselém kouři ve vzduchu, v horkém dotyku, kdykoli zajel prsty pod šaty a dotkl se rány. Ale měl v sobě i chlad pronikající hluboko do kostí. Tentokrát ho zabije mráz.

Naposledy zemřel ohněm. *Hořel jsem.* V první chvíli si v tom zmatku myslel, že ho některý z lučištníků na Zdi zasáhl hořícím šípem... ale ten oheň byl v jeho nitru, stravoval ho. A ta bolest...

Předtím zemřel devětkrát. Jednou ho zabila rána kopím, jednou mu rozeřval hrdlo medvěd a jednou zahynul v kaluži krve, když přiváděl na svět mrtvé mládě. Poprvé poznal smrt v šesti letech, kdy mu otec prorazil lebku sekerou. Ani tehdy však netrpěl tolik, jako když mu vnitřnosti sežehoval oheň, tančil na jeho křídlech a celého ho stravoval. Pokoušel se před ním uletět, ale jeho strach plameny jen rozdmýchal, takže pálily o to víc. V jednu chvíli se vznášel vysoko nad Zdí a orlímá očima sledoval pohyb mužů pod sebou, a vzápětí mu plameny spálily srdce na černý škvarek, poslaly jeho kvílícího ducha zpátky do jeho vlastní kůže a on na okamžik zešléle. Otřásl se pokaždé, když si na to jen vzpomněl.

Najednou si všiml, že jeho ohýnek vyhasl.

Zbyla jen šedočerná spleť zuhelnatělého dřeva a v popelu pár žhnoucích uhlíků. *Ještě pořád kouřit, chce to jen přiložit.* Se zaťatými zuby se doplžil k hromádce větví, kterou Kudlačka nasbírala, než odešla na lov, a hodil do ohniště

několik klacíků. „Tak chytني,“ zaskřehotal. „Hoř.“ Foukal do uhlíků a v duchu se beze slov modlil k bezejmenným bohům lesů, kopců a luk.

Bohové neodpověděli. Po chvíli z ohniště přestal stoupat dým. Už teď se v chýšce citelně ochladilo. Varamyr neměl křesadlo, troud ani suché větvičky na podpal. Sám oheň nedokáže rozdělat. „Kudlačko,“ zavolal. Hlas měl chraplavý a stažený bolestí. „*Kudlačko!*“

Měla špičatou bradu, rozplácly nos a na tváři bradavici, ze které trčely čtyři tmavé chlupy. Škaredá, drsná tvář, ale dal by nevím co za to, kdyby se teď objevila ve dveřích. *Měl jsem si ji vzít, než odešla.* Jak dlouho je pryč? Dva dny? Tři? Varamyr si nebyl jistý. Uvnitř chýše byla tma a on střídavě usínal a probouzel se, aniž měl ponětí, zda je venku den nebo noc. „Počkej tady,“ řekla na odchodu. „Vrátím se s jídlem.“ A on jako hlupák čekal, hlavou mu táhly sny o Haggonovi, o Bobkovi a o všech špatnostech, které za svůj dlouhý život napáchal, ale dny a noci plynuly a Kudlačka se nevracela. *Už se tu neukáže.* Varamyr přemýšlel, jestli se nějak neprozradil. Poznala, nač myslí, když se na něj podívala, nebo snad něco zamumlal v horečnatých snech?

Zvrácenost, vybavil se mu Haggonův hlas. Slyšel ho zřetelně, skoro jako by byl v místnosti s ním. „Je to jen obyčejná škaredá bojovnice,“ odpověděl mu Varamyr. „Já jsem mocný muž. Jsem Varamyr, varg a měnec, není správné, abych já zemřel a ona žila.“ Odpovědi se nedočkal. V místnosti nebyl nikdo další. Kudlačka odešla. Opustila ho stejně jako všichni ostatní.

Opustila ho i jeho vlastní matka. *Kvůli Bobkovi plakala, ale kvůli mně neuronila ani slzu.* Když ho otec tehdy ráno vytáhl z postele a vedl ho k Haggonovi, ani se na něj nepodívala. Vřeštěl, kopal a zmítal sebou, když ho otec vlekl k lesu, až si vysloužil ránu a napomenutí, ať je zticha. „Patříš mezi takové, jako jsi sám,“ poznamenal jen, když ho srazil na zem Haggonovi k nohám.

V tom se nemýlil, pomyslel si Varamyr. *Haggon mě toho naučil hodně, ba ještě víc. Naučil mě lovit a rybařit, naučil mě najít cestu lesem. A naučil mě všechno, co potřebuje znát varg, jakož i rozličné taje měnců, ačkoli moje nadání bylo větší než to jeho.*

O řadu let později se pokusil rodiče najít, aby jim pověděl, že z jejich Drobka se stal mocný Varamyr Šestikožec, ale oba už byli mrtví a spálení. *Přešli do stromů a potoků, přešli do kamenů a země. Přešli do blíny a popela.* Tak to lesní čarodějnice řekla matce toho dne, kdy zemřel Bobek. Drobek nestál o to stát

se hrstí hlíny. Jako malý snil o dni, kdy budou bardové opěvovat jeho činy a budou ho líbat krásné dívky. *Až vyrostu, stanu se králem za Zdi*, zapřísahal se v duchu. Na krále to nedotáhl, ale neměl k tomu daleko. Jméno Varamyr Šestikožec nahánělo hrůzu. Vyjížděl do bitvy na zádech třináct stop vysoké sněžné medvědice, ovládal tři vlky a stínokočku a sedával po pravé ruce Mance Nájezdníka. *To Mance mě dovedl až sem. Neměl jsem ho poslouchat. Radší jsem měl vklouznout do svého medvěda a roztrhat ho na kusy.*

Než poznal Mance, byl Varamyr Šestikožec něco jako lord. Žil sám v síni z mechu, hlíny a přitesaných trámů, která dřív patřila Haggonovi, a sloužila mu jeho zvířata. Na tucet vesnic ho uctivě zásoboval chlebem, solí a ciderem, nabízeli mu ovoce ze svých sadů a zeleninu ze svých zahrad. Maso si opatroval sám. Kdykoli zatoužil po nějaké ženě, poslal po jejích stopách stínokočku a děvče, které mu padlo do oka, se nechalo poslušně dovést do jeho postele. Některé přicházely v slzách, pravda, ale přišly i tak. Varamyr jim dal svoje semeno, vzal si od nich na památku pramen vlasů a poslal je zpátky. Čas od času se s oštěpem v ruce objevil nějaký vesnický hrdina odhodlaný zachránit před zvěřencem svoji sestru, lásku nebo dceru. Ty zabíjel, ale ženám nikdy neublížil. Některé dokonce obdařil dětmi. *Samí skrčkové, neduživá nedochůdčata jako Bobek. Ani jeden z nich nezdědil jeho nadání.*

Strach ho přiměl vstát, ačkoli se mu točila hlava a div neupadl. Ruku si tiskl na bok, aby z rány netekla krev, dovrávorál ke dveřím, odhrnul potrhavou kůži ve vchodu a před očima mu vyvstala bílá zeď. *Sníh*. Není divu, že je uvnitř tak tma a zakouřeno. Padající sníh chýši nadobro pohřbil.

Varamyr se do něj opřel a sníh, dosud měkký a mokrý, povolil a rozdrobil se. Noc venku byla bílá jako smrt, kolem stříbrného měsíce tančily řídké bledé mraky a jejich reji chladně přihlížely tisíce hvězd. Viděl přikrčené obrysy dalších chýší pohřbených v závějích a za nimi světlý stín čarostromu sevřeného v ledové zbroji. Kopce na jihu a západě se změnily v nedozírnou bílou pustinu, kde se kromě poletujícího sněhu nehnulo vůbec nic. „Kudlačko,“ zavolal mdle a hlavou mu táhlo, kam až asi mohla dojít. „Kudlačko. Ženská. Kde jsi?“

Kdesi daleko zavyl vlk.

Varamyr se zachvěl. Znal to vytí tak dobře, jako Drobek kdysi znával matčin hlas. *Jednooký*. Byl ze všech tří nejstarší, největší a nejdivočejší. Stopař byl